

Arrest

nr. 246 435 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2020 met nummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 25 september 2017 in het bezit gesteld van een F-kaart, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Verzoekster en de Belgische referentiepersoon wonen sinds 10 september 2018 niet meer samen. De procedure tot ontbinding van het huwelijk werd aangevat op 18 oktober 2018, waarbij de echtscheiding werd uitgesproken op 1 april 2019.

1.3. Bij brief van 28 november 2018, betekend op 4 januari 2019, wordt verzoekster overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), door de verwerende partij uitgenodigd om stukken over te maken die haar individuele situatie toelichten.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 19 mei 2020 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die op 1 juli 2020 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot, O.B. (RR: [...]) na afgifte van de bijlage 15 van op 17.07.2017. Het verblijfsrecht werd erkend op 25.09.2017 middels afgifte van een F-kaart. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met haar echtgenoot sinds 10.09.2018. Dit wordt bevestigd in het verzoekschrift van betrokkene raadsman dd. 04.12.2018. De procedure tot ontbinding van het huwelijk nam aanvang op 18.10.2018 (cfr. brief raadsman dd. 31.01.2019). Op 01.04.2019 werd vervolgens de echtscheiding tussen beiden uitgesproken.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 28.11.2018 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 04.01.2019, daarop legde betrokkene volgende documenten voor: - Huwelijksakte - Verzoek tot echtscheiding Familierechtbank - Verzoek tot voorlopige maatregelen voor Familierechtbank - Attest inburgering dd. 30.08.2018 - Certificaten opleiding Nederlands dd. 28.09.2017, 10.10.2017, 24.10.2017, 29.01.2018, 19.02.2018, 19.03.2018, 02.07.2018 - Inschrijving voor vrijwilligerswerk dd. 19.10.2018 - Inschrijvingsformulier schooljaar 2018-2019 dd. 15.01.2019 - Attest spoedopname dd. 8.10.2017 en 08.03.2018 - Attest dokter Biebuyck dd. 29.08.2018 - PV dd. 29.04.2018 - PV dd. 4.09.2018 - Ziekenhuisfacturen en uittreksels verpleegnota voor zorgen verstrekt op 4.09.2018 en 03-04.09.2018 en voor opname in de periode van 04.09.2018 – 25.09.2018 - Raadsman maakt melding van een attest AZ Groeninge, echter een ander attest dan de vermelde facturen en uittreksels verpleegnota zijn niet terug te vinden - PV dd. 04.01.2019: verhoor BAERT Joshua (buurman) - Verklaring lidmaatschap CM dd. 18.01.2019 - Attest OCMW dd. 17.01.2019 - Loonfiches: betrokkene blijkt tewerkgesteld te zijn - Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 15.10.2018 als werkzoekende zonder uitkering sinds 27.04.2018 - Brief dd. 07.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene zich inschreef voor een opleiding VOSPA (vooropleiding social profit voor anderstaligen) en dat zij op 16.01.2019 op een infosessie daaromtrent werd uitgenodigd; mail dd. 24.01.2019 waaruit blijkt dat betrokkene slaagde voor de vooropleiding en haar opleiding VOSPA mocht starten op 4.02.2019. De brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond

voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 19.10.2016. Het koppel woont bovendien niet meer feitelijk samen sinds 10.09.2018. Het einde van de relatie met de Belgische referentiepersoon wordt nergens door betrokkene of haar raadsman betwist. Er was vanaf dat moment reeds geen sprake meer van een gezinscel, er was geen minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit minstens sinds 10.09.2018. Betrokkenen zijn vervolgens op 01.04.2019 uit de echt gescheiden zijn, Er is dus geenszins sprake van 3 jaar huwelijk. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene en referentiepersoon duidelijk niet meer op dezelfde golflengte zitten en vaak hoogoplopende ruzie hadden. Dit wordt eveneens bevestigd door een buurman. Doch is er geen sprake van een schrijnende situatie voor betrokkene. Uit het administratieve dossier blijkt dat er sprake is van wederzijdse aantijgingen: volgens referentiepersoon zou betrokkene zichzelf verwond hebben en vervolgens met oog op het voldoen aan bovenstaande uitzonderingsgrond ook klacht hebben ingediend bij de politie. Hij is er verder van overtuigd dat het huwelijk tussen hen niet oprecht was van betrokkene zijde, dat het dus om een schijnhuwelijk gaat. Referentiepersoon zou inmiddels een burnout hebben en psychisch lijden onder de hele situatie die gaande is omtrent het huwelijk/de echtscheiding met betrokkene en de valse aantijgingen. Betrokkene zelf stelt dat zij werd geslagen door haar voormalige echtgenoot. Uit het medisch attest van de spoedopname dd. 8.10.2017 blijkt dat betrokkene aanvankelijk verklaarde geduwd te zijn door haar echtgenoot. Bij herbevraging echter stelde betrokkene gestruikeld te zijn; deze herbevraging gebeurde nochtans in afwezigheid van referentiepersoon. Waarom mevrouw haar verklaring wijzigde is niet duidelijk, in elk geval kan dit niet onder enige dwang zijn gebeurd. Uit het attest van dokter Biebuyck dd. 29.08.2018 blijkt dat mevrouw klachten heeft die mogelijks verband houden met de relatie/seksuele functioneren. Er wordt niet in verduidelijkt of dit een weergave van de verklaring van mevrouw is of niet, noch valt er op te maken of hier verder onderzoek naar werd verricht. Er staat echter verder te lezen dat er geen objectieve afwijkingen werden vastgesteld. In het verslag werd ook melding gemaakt van de opname dd. 8.10.2017 maar dat de verklaring met betrekking tot het intrafamiliaal geweld werd herzien. De twee specialistische verslagen ontbreken, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene deze niet relevant achtte in het kader van het lopende onderzoek. Uit de voorgelegde ziekenhuisfacturen en uittreksels verpleegnota blijkt, naast ambulante zorgen, effectief een langere opname van betrokkene op de dienst neuropsychiatrie, kosten voor medische beeldvorming, en kosten voor toediening Stilnoct, een medicijn dat wordt gebruikt bij slapeloosheid. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in de neuropsychiatrie vooral biologische oorzaken onderzocht worden die een rol spelen bij psychiatrische aandoeningen. Biologische oorzaken kunnen bijvoorbeeld afwijkingen zijn in het neurotransmittersysteem of in de neurale netwerkstructuur van de hersenen. Bij gebrek aan medische toelichting kan dus op basis van voorliggende stukken niet blijken dat betrokkene, ten gevolge van relationele problemen of intrafamiliaal geweld, diende opgenomen te worden op een psychiatrische afdeling en voormelde behandeling moest ondergaan. Verder blijkt ook een behandeling op 04.09.2018 op spoed met de geneesmiddelen Ventolin en Atrovent, dewelke gekend staan voor de behandeling van longaandoeningen. Op 08.03.2018 blijkt betrokkene zich ook tot de spoeddiensten gewend te hebben omwille van longproblemen. Ook hieromtrent is er, bij gebrek aan enige toelichting, geen of niet voldoende een verband te zien met eventueel intrafamiliaal geweld die aan de basis zou liggen van de toen behandelde aandoening, laat staan dat het er op zichzelf een bewijs van kan vormen. Dat de raadsman in haar begeleidend schrijven er dergelijke invulling aan geeft zonder objectieve verifieerbare stukken, is geen afdoende bewijs. Het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten. Verder is in het PV dd. 29.04.2018 te lezen dat betrokkene steeds thuis zou moeten blijven hebben van referentiepersoon. Ze mocht niet buiten van hem, mocht niet naar school gaan of gaan werken, zo stelt betrokkene. Ze verklaarde op 04.09.2018 opnieuw dat zij "graag de Nederlandse taal wil leren en werken, maar dat referentiepersoon haar dit allemaal verhindert. Ze mag totaal niets van hem en moet steeds binnen blijven." Referentiepersoon betwist dit ten stelligste, zowel de slagen en verwondingen als het binnenshuis moeten blijven van betrokkene. Voormelde verklaringen van betrokkene stoken bovendien niet met de voorgelegde certificaten opleiding Nederlands, en dan voornamelijk met de data waarop deze reeds werden behaald: 28.09.2017, 10.10.2017, 24.10.2017, 29.01.2018, 19.02.2018, 19.03.2018, 02.07.2018. Referentiepersoon en betrokkene stellen beiden dat zij feitelijk gescheiden zijn sinds 10.09.2018. Alle certificaten werden dus behaald in de periode dat zij wel degelijk gezamenlijk gevestigd waren. Zoals gesteld, er is sprake van wederzijdse aantijgingen. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, zal moeten blijken uit een het gerechtelijk onderzoek. Wel is het duidelijk dat beiden niet meer op dezelfde golflengte zitten. De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° lijkt aldus evenmin van toepassing te zijn. Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde

betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is. Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er werden weliswaar enkele ziekenhuisfacturen voor ambulante zorg en uittreksels verpleegnota voorgelegd. Zoals eerder gesteld werd geen medische toelichting gevoegd bij de voorgelegde stukken. Er kan niet blijken uit de voorgelegde stukken dat betrokkene na 25.09.2018 nog medische zorgen zou nodig gehad hebben, of dat de medische problemen die zich destijds hebben voorgedaan, inmiddels niet zijn verholpen. Er kan verder evenmin blijken dat mevrouw, indien nodig, die medische zorgen of opvolging desgevallend niet in het land van herkomst zou kunnen krijgen. Verder legt betrokkene een inschrijvingsbewijs bij de VDAB voor en een bewijs dat zij mag starten aan de opleiding VOSPA: het is zeker een positief gegeven dat betrokkene werkbereid is, zich daartoe wil bijscholen en zich persoonlijk wil ontplooiën. Ze toont verder aan niet ten laste te vallen van het OCMW en tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job en/of daartoe de nodige omscholing volgen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in haar land van herkomst haar opleiding kan afmaken – uit het dossier blijkt immers dat zij in het land van herkomst een master-opleiding wou aanvatten (cfr. conclusie dd. 12.02.2019 raadsman betrokkene voor echtscheidingsprocedure), en kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en scholing, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 17.07.2017, bijlage 15) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. De banden met België kunnen in elk geval niet opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst of origine. Uit het PV dd. 29.04.2018 blijkt immers dat zij geen familie of vrienden heeft in België. Uit het attest van dokter Biebuyck dd. 29.08.2018 blijkt dit opnieuw, gelet er enkel melding wordt gemaakt van familie die betrokkene zou hebben in Frankrijk en er geen familie wordt vermeld in België. Betrokkene heeft bovendien de Marokkaanse nationaliteit, studeerde in het land van herkomst en had er een diploma behaald (cfr. conclusie dd. 12.02.2019 raadsman). Er mag verwacht worden dat zij nog steeds voeling heeft met het land waarvan zij de nationaliteit draagt en hetwelke zij minder dan 3 jaar geleden heeft verlaten na jarenlang verblijf. Uit voormelde conclusie blijkt bovendien eveneens dat betrokkene en referentiepersoon het plan hadden opgevat na 10 à 15 jaar terug te emigreren naar Marokko. Als betrokkene nog voldoende bindingen met het land van herkomst zou hebben op dergelijke lange termijn, dan is het redelijk te stellen dat dit heden, na slechts 3 jaar, zeker ook nog het geval is. Betrokkene schrijft evenwel aan referentiepersoon in een Whatsapp-bericht dat zij niet terug wil of kan, maar er werd nergens verduidelijkt wat een mogelijke hinderpaal voor haar zou kunnen betekenen. Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een inschrijvingsformulier voor vrijwilligerswerk voorgelegd. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene ook daadwerkelijk vrijwilligerswerk heeft uitgevoerd. Betrokkene vulde evenwel op de overeenkomst het telefoonnummer van de buurvrouw op als te verwittigen persoon bij een (schade)ongeval. Betrokkene kan uiteraard contacten onderhouden met haar burens waarmee zij desgevallend inmiddels een vriendenrelatie zou hebben opgebouwd, en dit via moderne communicatiemiddelen. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald. Verder werd eveneens een inburgeringsattest voorgelegd, verscheidene certificaten taallessen Nederlands en een inschrijvingsformulier schooljaar 2018-2019, alsook een bewijs van lidmaatschap bij de CM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hebben van een ziektekostenverzekering en het volgen van deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier. Uit het geheel van de stukken is het dan ook redelijk te concluderen

dat de mate van integratie in België - over een tijdspanne van 3 jaar - zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De echtscheiding werd inmiddels uitgesproken. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Zij staat tot op heden nog steeds als alleenstaande geregistreerd in het Rijksregister. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "motiveringsplicht", van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat zij tevens een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert.

Zij verstrekt, na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, volgende concrete toelichting bij haar middel:

"[...] 1.2. Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst. Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet. Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht. Verzoekster heeft immers aangetoond dat zij zich ten volle geïntegreerd heeft, op intensieve wijze Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, zich als werkzoekende heeft ingeschreven en inmiddels aan het werk is, vrijwilligerswerk doet, enzovoort... zodat verzoekster een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat. Integendeel, door haar tewerkstelling en vrijwilligerswerk draagt verzoekster haar (financieel) steentje bij aan de samenleving. Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoekster per se diende ingetrokken te worden. Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoekster, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185). Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit

voorziet. De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden. 1.3. Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 4°, nu er in casu geen sprake zou zijn van effectief aantoonbaar intrafamiliaal geweld. Meer bepaald zouden verzoekster en haar echtgenoot vaak hoogoplopende ruzie gehad hebben en zou er sprake zijn van wederzijdse aantijgingen. Bovendien zou de Belgische echtgenoot verklaard hebben dat verzoekster zichzelf zou verwond hebben met het oog op het voldoen aan de uitzonderingsgrond voorzien in de Vreemdelingenwet en om deze reden ook klacht hebben ingediend bij de politie. Hij zou er tevens van overtuigd zijn dat verzoekster louter een schijnhuwelijk aanging. Tevens zou de echtgenoot inmiddels een burn-out hebben en psychisch lijden onder de hele situatie. Dat de Belgische echtgenoot van verzoekster uiteraard dergelijke aantijgingen ten aanzien van verzoekster heeft geuit, nu hij als zodanig hoopte geen onderhoudsgeld aan verzoekster te moeten betalen in het kader van de echtscheidingsprocedure. Immers, indien verzoekster al de 'schuldige' echtgenote zou aangewezen worden, zou haar ex-echtgenoot geen maandelijks onderhoudsgeld aan haar hoeven te betalen. Aan deze leugenachtige beweringen kan dan ook geen geloof gehecht worden. Alsof verzoekster zich opzettelijk zou verwonden aan het hoofd?! Bovendien wordt geen enkel bewijs voorgelegd van deze zgn. burn-out of het beweemde psychisch lijden. Overigens, zelfs indien dit wel het geval zou zijn, wordt nergens aangetoond dat deze uit de huwelijksmoeilijkheden en de daaropvolgende echtscheiding zouden voortspuiten. Een burn-out is immers meestal het gevolg van de werksituatie, terwijl huwelijksmoeilijkheden eerder leiden tot een depressie. Dergelijke loze bewering van een overigens ex-echtgenoot – die zich sowieso al niet lovend uitspreken over hun voormalige echtgenoten – en die niet kunnen worden bewezen, kunnen dan ook niet worden ingeroepen om het huishoudelijk geweld waaraan verzoekster meermaals blootstond, in vraag te stellen. 1.4. De motivering als zou verzoekster het intrafamiliaal geweld niet hebben aangetoond omdat zij éénmalig haar verklaring dat zij geslagen werd door haar echtgenoot, zou hebben ingetrokken en gewijzigd hebben in een verklaring dat zij zou gestruikeld zijn, overtuigt echter geenszins. Zeer begrijpelijk heeft verzoekster immers deze verklaring ingetrokken, nu zij vreesde voor verdere represailles van haar echtgenoot indien deze zou te weten komen dat verzoekster een klacht tegen hem had ingediend. Het is bovendien algemeen geweten dat mishandelde vrouwen zogenaamd voortdurend van de trap vallen, zichzelf ergens aan stoten, ergens tegenaan lopen, enz. Omdat het huishoudelijk geweld echter buitensporige proporties begon aan te nemen, heeft verzoekster uiteindelijk besloten wel aangifte te doen tegen haar echtgenoot. Dit resulteerde in verschillende aanklachten en processen-verbaal. Dat zij meermaals het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld blijkt dan ook uit verschillende verhoren : PV nr. 016691/18 dd. 29.08.2018 "Ik wens klacht neer te leggen tegen mijn echtgenoot voor slagen en verwondingen. Vanavond heeft hij mij meerdere (meer dan 3x) malen geslagen, met gesloten vuisten, op mijn hoofd. Ook heeft hij mij een harde duw op mijn borstkas gegeven waardoor ik pijnlijk met mijn rug tegen de hoek van een muur terecht ben gekomen. Het is niet de eerste keer dat hij mij slaat, maar ik heb voordien nooit klacht neergelegd. Ik dacht en hoopte dat het zou beteren met de tijd". Bijlage PV nr. 016949/18 dd. 04.09.2018 "Het is niet de eerste keer dat ik slagen krijg van [B.]. (...) In het verleden zijn er slagen gevallen maar ik heb dit iedere keer ontkend om onze relatie te redden. [B.] neemt iedere keer mijn gsm ook af om te verhinderen dat ik de politie zou bellen. In het verleden heeft [B.] mij eens tegen de hoek van een muur gegooid met mijn hoofd. Ik dacht echt dat ik doodging, diende ook naar het ziekenhuis te gaan. (...) Ik heb pijn aan de nek. [B.] heeft me deze avond meerdere malen geduwd en door elkaar geschud. Ik voel mij echt zeer slecht van de situatie" Bijlage aan PV nr. 005237/19 dd. 14.03.2019 "Als we een discussie hadden was het niet alleen verbaal maar ook fysiek geweld. Op 08 oktober 2017 heb ik mijn verwondingen door de spoedarts laten vaststellen maar ik heb toen niet durven zeggen dat ik slagen heb gekregen. Maar de dokter geloofde ij niet en kon vaststellen dat de verwondingen wel degelijk door geweld afkomstig waren. In 2018 heb ik voor de eerste keer klacht tegen mijn ex [B.] durven neerleggen. Ik overhandig u de medische attesten (stuk 2). Ik overhandig u tevens een getuigenverklaring van een buurvrouw (stuk 3). Ik overhandig u nog een medisch attest van 2017 maar ik heb hiervoor geen klacht ingediend omdat ik niet durfde". Dat er dan ook geenszins ernstig kan gesteld worden dat in casu het huishoudelijk geweld dat verzoekster diende te ondergaan, niet genoegzaam zou zijn aangetoond. Overigens, zoals verweerder argumenteert, heeft verzoekster geen vrienden of familie in België die haar eventueel op de hoogte zouden kunnen gebracht hebben van het gegeven dat zij in geval van een 'schrijnende situatie' haar verblijfsrecht mogelijks zou kunnen behouden. Verzoekster was dan ook geenszins op de hoogte van het feit dat intrafamiliaal geweld een mogelijke uitzondering is waardoor zij haar verblijfsrecht eventueel zou kunnen behouden. Dit alles werd lasterlijk door haar ex-echtgenoot beweerd, nu hij de betaling van een onderhoudsbijdrage wenste te ontlopen én vreesde te zullen worden vervolgd voor de correctionele rechtbank wegens huishoudelijk geweld. Dat verzoekster wel degelijk het slachtoffer is van een schrijnende situatie, wordt overigens aangetoond door het feit dat zij voor lange tijd werd opgenomen op de dienst neuropsychiatrie en dit

wegens de moeilijke en ontvlambare thuissituatie. Verzoekster heeft geen andere 'biologische redenen' om in de neuropsychiatrie opgenomen te worden, zoals geïnsinueerd door verweerder. Verweerder poneert immers dat verzoekster inderdaad voor lange tijd werd opgenomen op de dienst neuropsychiatrie, doch in de neuropsychiatrie zouden vnl. biologische oorzaken onderzocht worden die een rol spelen bij psychiatrische aandoeningen. Er zou dan ook niet aangetoond zijn dat verzoekster ten gevolge van relationele problemen of intrafamiliaal geweld opgenomen werd op een psychiatrische afdeling. Dat verweerder echter op geen enkele wijze aantoonst dat in de neuropsychiatrie vnl. biologische oorzaken zouden worden onderzocht. Er wordt geen enkel medisch tijdschrift of artikel geciteerd waarin dit vermeld wordt, integendeel, een eerste snelle zoektocht op het internet geeft hiervan geen enkele indicatie. En zelfs indien dit voornamelijk wel het geval zou zijn, dan werd door verweerder geenszins aangetoond dat verzoekster inderdaad omwille van een biologische oorzaak werd opgenomen in de psychiatrie. Verzoekster heeft vooreerst geen biologische of fysieke klachten en uit het strafdossier blijkt overduidelijk dat verzoekster het slachtoffer was van huishoudelijk geweld en dit een zware impact had op haar psychisch welbevinden, reden waarom zij op een psychiatrische afdeling werd opgenomen. Alleen al het feit dat verzoekster het slaapmiddel Stilnoct diende in te nemen, toont aan dat de thuissituatie de oorzaak was van verzoeksters opname. Indien een biologische stoornis de reden zou zijn, zou verzoekster geen slaapmiddel behoeven. Overigens is verweerder geenszins geplaatst om uitspraak te doen omtrent de medische (i.c. psychische) problematiek van verzoeker. Verweerder is immers geen geschoold arts of psychiater en uit nergens blijkt dat het dossier van verzoekster onderzocht werd door een medisch adviseur. Verweerder kan dan ook geen medische uitspraken doen waarvan hij geen kennis heeft en dient af te gaan op de door verzoekster voorgelegde stukken. Verweerder is dan ook zijn boekje te buiten gegaan door de stukken van verzoekster door een medische bril te bekijken en te beoordelen, terwijl hij hiervoor niet geschoold is en niet de bevoegdheid heeft! Dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing dan ook manifest foutief is, zodat deze dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiveringsplicht! Tenslotte heeft verzoekster diverse klachten ingediend tegen haar ex echtgenoot en is het strafonderzoek in deze nog steeds lopende. Het is dan ook niet aan verweerder om uitspraak te doen over het feit of verzoekster al dan niet het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, nu deze eer te beurt valt aan de procureur des konings. Dat verweerder zich inzake diverse bevoegdheden (arts, procureur) heeft toegeëigend waarvoor hij geenszins bevoegd is en waardoor hij het motiveringsbeginsel geschonden heeft. Verweerder mag immers de door verzoekster voorgelegde medische en gerechtelijke stukken niet interpreteren of commentariëren en dient af te gaan op de vaststellingen gedaan door artsen en politie. Zolang het strafonderzoek lopende is, kan verweerder dan ook geenszins op een juiste en aanvaardbare manier bepalen dat verzoekster niet het slachtoffer is van een schrijnende situatie. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 42quater, §4, 4° Vw. en artikel 62 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht. 1.5. Dat de bestreden beslissing tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inhoudt. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat verweerder evenwel geen enkele rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster diverse klachten heeft ingediend tegen haar ex-echtgenoot en deze klachten nog steeds in onderzoek zijn, zodat onmogelijk thans reeds kan gesteld worden dat er in casu geen aantoonbaar intrafamiliaal geweld aanwezig zou zijn. Verweerder diende evenwel het resultaat van het gerechtelijk onderzoek af te wachten alvorens zelf een beslissing te nemen. Het is immers perfect mogelijk dat de ex-echtgenoot van verzoekster alsnog zal worden vervolgd wegens huishoudelijk geweld. Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze genomen werd en tevens het redelijkheidsbeginsel schendt. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de

motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. Het feit dat verweerder thans reeds oordeelt dat er in hoofde van verzoekster geen schrijnende situatie zou bestaan en dit aan de hand van een eigen interpretatie van de klachten, medische stukken en opname in de psychiatrie van verzoekster, is geenszins redelijk te noemen. Verweerder kan immers niet zelf beslissen of verzoekster het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, nu dit een bevoegdheid is die de procureur toekomt. Het is dan ook onredelijk te stellen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een eventuele uitzondering op de intrekking van haar verblijf, terwijl het gerechtelijk onderzoek nog steeds hangende is en de ex partner van verzoekster zich mogelijks wel zal moeten verantwoorden voor de correctionele rechtbank. Dat verweerder dan ook geenszins in alle redelijkheid kan stellen dat de uitzonderingssituatie niet op verzoekster van toepassing is. Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

1.6. Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst. Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoekster, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoekster verschaftte gegevens. Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoekster bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling, doch deze door verweerder worden afgedaan als een normale voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden en dit wegens de beperkte tewerkstellingsplaatsen door de coronamaatregelen. Dat verzoekster in deze tijden over een job beschikt, is dan ook haar persoonlijke verdienste en toont haar positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie. Ook de door verzoekster voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van de opleiding VOSPA, het uitoefenen van vrijwilligerswerk,... worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld. Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze stukken geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.7. Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoekster spreken : - duur van het verblijf : verzoekster verblijft inmiddels 3 jaar in België, binnen welke periode zij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoekster Nederlands spreekt, werkt en vrijwilligerswerk doet - leeftijd : verzoekster is 27 jaar oud, waardoor zij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoekster thans reeds doet door middel van tewerkstelling. - gezondheidstoestand : verzoekster verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat zij middels tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet. - gezins- en economische situatie : verzoekster is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in haar levensonderhoud voorzien. Zij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en zelfs wanneer verzoekster omwille van het intrafamiliaal geweld de echtelijke woonst verliet, slaagde zij erin van haar spaargeld te leven. Verzoekster vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid. - sociale en culturele integratie : verzoekster heeft Nederlandse taallessen gevolgd, had een relatie met een Belg en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands. Tevens neemt zij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België. De economische, sociale en culturele verankering van verzoekster in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan haar belangen in Marokko. Bovendien heeft verzoekster zelf aangegeven dat het voor haar vanuit cultureel oogpunt vrijwel onmogelijk is om terug te keren naar Marokko, nu zij een gescheiden vrouw is en is haar thuisland gescheiden vrouwen niet worden gerespecteerd. De moeder van verzoekster woont samen met haar broers, die zeer traditioneel zijn en een echtscheiding ten zeerste afkeuren, zodat verzoekster de thuiswoning zal worden ontzegd door haar ooms. Tevens zal verzoekster in de Marokkaanse samenleving als een paria worden behandeld. Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout

gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering. Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden. 1.8. Dat verweerder pas op 19 mei 2020 een beslissing aangaande verzoeksters verblijfsrecht heeft genomen, terwijl in januari 2019 een schrijven aan verzoekster werd gericht ter voorlegging van bijkomende stukken en dit binnen een periode van één maand. Verweerder kan zich bijgevolg geenszins baseren op eventuele stukken welke dateren na februari 2019 en heeft dus geen rekening gehouden met de actuele situatie van verzoekster. Verweerder heeft dan ook nagelaten verzoekster opnieuw uit te nodigen om van de voorbije maanden nieuwe bewijsstukken voor te leggen betreffende haar tewerkstelling in België. Dat verweerder minstens navraag diende te doen naar het niveau van verzoeksters talenkennis, naar haar verdere tewerkstelling, haar deelname aan het culturele leven en naar verdere bewijzen van economische en sociale verankering indien hierover twijfel zou bestaan. Dat er dan ook sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging nu verzoekster niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter harer verdediging neer te leggen. Bovendien werd door verweerder een beslissing genomen inzake verzoeksters verblijfsrecht, terwijl het gerechtelijke onderzoek n.a.v. het intrafamiliaal geweld nog niet werd afgesloten en verweerder dus geenszins een uitspraak kon doen omtrent het feit dat verzoekster zich al dan niet in een schrijnende situatie bevond. 1.9. Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285). In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van het feit dat de samenwoning sedert september 2018 werd stopgezet. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd uiteindelijk pas op 1 juli 2020, hetzij bijna twee jaar later aan verzoekster betekend. Bovendien is het gerechtelijke onderzoek naar aanleiding van de klachten van verzoekster wegens huishoudelijk geweld, nog niet afgerond. Bij verzoekster was dan ook de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat het door haar doorstane intrafamiliaal geweld en haar economische en sociale verankering wel degelijk volstonden om haar verblijf in België te rechtvaardigen en haar verblijf niet zou worden ingetrokken, temeer daar het gerechtelijk onderzoek nog niet is afgerond. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat het huwelijk van verzoekster en de referentiepersoon werd ontbonden door een echtscheiding. In deze reikt de formele motiveringsplicht niet zover dat verweerder moet motiveren waarom “*de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt*”. Het gegeven dat artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet in een mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen, impliceert niet dat verweerder telkens zou dienen te motiveren waarom hij gebruik maakt van de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen. Het volstaat dat hij concreet motiveert waarom het verblijfsrecht wordt beëindigd, quod in casu. Verder wordt op zeer uitvoerige wijze gemotiveerd omtrent de voorziene uitzonderingsgronden en de reden waarom deze niet kunnen worden weerhouden in verzoeksters geval. Eveneens wordt ruim gemotiveerd omtrent de humanitaire elementen die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven, die zij citeert en bespreekt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.6. Artikel 42quater, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 [...]"

2.7. Het staat in casu niet ter discussie dat verzoeksters huwelijk met de referentiepersoon werd ontbonden en dat aldus toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Er staat ook niet ter discussie dat er in casu geen sprake is van 3 jaar huwelijk en

van gemeenschappelijke kinderen. Er kan derhalve geen toepassing worden gemaakt van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen in de bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

2.8. Verzoekster betoogt vooreerst dat verweerder ten onrechte motiveert dat ze niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater, §4, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan het verblijfsrecht kan behouden blijven, nu er geen sprake is van effectief aantoonbaar intrafamiliaal geweld.

2.9. Verzoekster werd blijkens het administratief dossier bij brief van 28 november 2018, die werd betekend op 4 januari 2019, door verweerder uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten in het kader van een onderzoek conform artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet en een mogelijk behoud van het verblijfsrecht. Er werd haar gevraagd overtuigingsstukken over te maken alsook bewijzen indien zij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat verweerder citeert in de brief. In deze uitnodigingsbrief werd voor verzoekster een termijn voorzien van dertig dagen vanaf de betekening van de brief om de nodige stukken over te leggen. Dit betreft evenwel een minimale termijn. Zo werd in de uitnodigingsbrief uitdrukkelijk het belang van een actualisatie van verzoeksters situatie benadrukt. De betrokken brief vermeldde uitdrukkelijk: *“Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.”* Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig verschuilen achter de vermelding in voormelde brief dat zij binnen één maand stukken diende over te maken en betogen dat *“verweerder zich geenszins kan baseren op eventuele stukken welke dateren na februari 2019 en dus geen rekening [heeft] gehouden met de actuele situatie van verzoekster”*. Het stond verzoekster vrij – zij werd hiertoe zelfs uitdrukkelijk aangespoord – de evolutie van haar individuele situatie kenbaar te maken aan verweerder, middels actualisatie van haar dossier. Zij kan haar verzuim om dit te doen niet afwenden op verweerder. De hoorplicht reikt niet zo ver dat verweerder – die aan verzoekster reeds het belang van actualisatie heeft benadrukt – stelselmatig nieuwe uitnodigingsbrieven zou dienen te verzenden, teneinde verzoekster opnieuw te vragen relevante stukken over te maken. Alleszins toont zij ook niet aan welke bijkomende stukken zij nog had kunnen overmaken, die een invloed zouden kunnen hebben gehad op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.10. Verzoekster heeft naar aanleiding van voormelde brief van 28 november 2018 van verweerder, diverse bewijsstukken overgemaakt die in de bestreden beslissing worden opgesomd en besproken. In de bestreden beslissing kan meer bepaald het volgende worden gelezen:

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene en referentiepersoon duidelijk niet meer op dezelfde golflengte zitten en vaak hoogoplopende ruzie hadden. Dit wordt eveneens bevestigd door een buurman. Doch is er geen sprake van een schrijnende situatie voor betrokkene. Uit het administratieve dossier blijkt dat er sprake is van wederzijdse aantijgingen: volgens referentiepersoon zou betrokkene zichzelf verwond hebben en vervolgens met oog op het voldoen aan bovenstaande uitzonderingsgrond ook klacht hebben ingediend bij de politie. Hij is er verder van overtuigd dat het huwelijk tussen hen niet oprecht was van betrokkenes zijde, dat het dus om een schijnhuwelijk gaat. Referentiepersoon zou inmiddels een burnout hebben en psychisch lijden onder de hele situatie die gaande is omtrent het huwelijk/de echtscheiding met betrokkene en de valse aantijgingen. Betrokkene zelf stelt dat zij werd geslagen door haar voormalige echtgenoot. Uit het medisch attest van de spoedopname dd. 8.10.2017 blijkt dat betrokkene aanvankelijk verklaarde geduwd te zijn door haar echtgenoot. Bij herbevraging echter stelde betrokkene gestruikeld te zijn; deze herbevraging gebeurde nochtans in afwezigheid van referentiepersoon. Waarom mevrouw haar verklaring wijzigde is niet duidelijk, in elk geval kan dit niet onder enige dwang zijn gebeurd. Uit het attest van dokter B. dd. 29.08.2018 blijkt dat mevrouw klachten heeft die mogelijks verband houden met de relatie/seksuele functioneren. Er wordt niet in verduidelijkt of dit een weergave van de verklaring van mevrouw is of niet, noch valt er op te maken of hier verder onderzoek naar werd verricht. Er staat echter verder te lezen dat er geen objectieve afwijkingen werden vastgesteld. In het verslag werd ook melding gemaakt van de opname dd. 8.10.2017 maar dat de verklaring met betrekking tot het intrafamiliaal geweld werd herzien. De twee specialistische verslagen ontbreken, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene deze niet relevant achtte in het kader van het lopende onderzoek. Uit de voorgelegde ziekenhuisfacturen en uittreksels verpleegnota blijkt, naast ambulante zorgen, effectief een langere opname van betrokkene op de dienst neuropsychiatrie, kosten voor medische beeld-

vorming, en kosten voor toediening Stilnoct, een medicijn dat wordt gebruikt bij slapeloosheid. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in de neuropsychiatrie vooral biologische oorzaken onderzocht worden die een rol spelen bij psychiatrische aandoeningen. Biologische oorzaken kunnen bijvoorbeeld afwijkingen zijn in het neurotransmittersysteem of in de neurale netwerkstructuur van de hersenen. Bij gebrek aan medische toelichting kan dus op basis van voorliggende stukken niet blijken dat betrokkene, ten gevolge van relationele problemen of intrafamiliaal geweld, diende opgenomen te worden op een psychiatrische afdeling en voormelde behandeling moest ondergaan. Verder blijkt ook een behandeling op 04.09.2018 op spoed met de geneesmiddelen Ventolin en Atrovent, dewelke gekend staan voor de behandeling van longaandoeningen. Op 08.03.2018 blijkt betrokkene zich ook tot de spoeddiensten gewend te hebben omwille van longproblemen. Ook hieromtrent is er, bij gebrek aan enige toelichting, geen of niet voldoende een verband te zien met eventueel intrafamiliaal geweld die aan de basis zou liggen van de toen behandelde aandoening, laat staan dat het er op zichzelf een bewijs van kan vormen. Dat de raadsman in haar begeleidend schrijven er dergelijke invulling aan geeft zonder objectieve verifieerbare stukken, is geen afdoende bewijs. Het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet worden uitgesloten. Verder is in het PV dd. 29.04.2018 te lezen dat betrokkene steeds thuis zou moeten blijven hebben van referentiepersoon. Ze mocht niet buiten van hem, mocht niet naar school gaan of gaan werken, zo stelt betrokkene. Ze verklaarde op 04.09.2018 opnieuw dat zij “graag de Nederlandse taal wil leren en werken, maar dat referentiepersoon haar dit allemaal verhindert. Ze mag totaal niets van hem en moet steeds binnen blijven.” Referentiepersoon betwist dit ten stelligste, zowel de slagen en verwondingen als het binnenshuis moeten blijven van betrokkene. Voormelde verklaringen van betrokkene stroken bovendien niet met de voorgelegde certificaten opleiding Nederlands, en dan voornamelijk met de data waarop deze reeds werden behaald: 28.09.2017, 10.10.2017, 24.10.2017, 29.01.2018, 19.02.2018, 19.03.2018, 02.07.2018. Referentiepersoon en betrokkene stellen beiden dat zij feitelijk gescheiden zijn sinds 10.09.2018. Alle certificaten werden dus behaald in de periode dat zij wel degelijk gezamenlijk gevestigd waren. Zoals gesteld, er is sprake van wederzijdse aantijgingen. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, zal moeten blijken uit een het gerechtelijk onderzoek. Wel is het duidelijk dat beiden niet meer op dezelfde golflijntje zitten. De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° lijkt aldus evenmin van toepassing te zijn.”

2.11. Verzoekster uit in haar verzoekschrift meermaals haar ongelooft en ongenoegen omtrent de motieven in de bestreden beslissing en zet uitgebreid haar versie van de feiten uiteen. In deze dient de Raad op te merken dat hij zich als administratief rechtscollege dient te baseren op de voorliggende bewijsstukken, waarbij dient te worden onderzocht of verweerder met alle door verzoekster neergelegde bewijsstukken rekening heeft gehouden en of hij deze niet kennelijk onredelijk of op disproporcionele wijze heeft beoordeeld. In navolging van verweerder komt het ook aan de Raad niet toe om zich te mengen in een zogenaamd ja/nee-verhaal omtrent een situatie die door de twee betrokkenen op geheel tegenstrijdige wijze wordt beleefd. De door verzoekster verschaftte subjectieve invulling van de neergelegde stukken, is dan ook niet meer dan dat. De Raad neemt akte van de diverse subjectieve aspecten van het verhaal, die verzoekster in haar verzoekschrift uitgebreid uiteenzet. Het gaat hierbij onder meer over de bewering van verzoekster dat geen geloof kan worden gehecht aan de leugenachtige en lasterlijke beweringen van de referentiepersoon omdat hij hoopte geen onderhoudsgeld te moeten betalen aan verzoekster; dat zij zichzelf niet opzettelijk zou verwonden aan het hoofd; dat de intrekking van de verklaring op de spoeddienst gebeurde wegens angst voor represailles; dat het algemeen is geweten dat mishandelde vrouwen zogenaamd voortdurend van de trap vallen “enz.”; dat het slaapmiddel Stilnoct aantoonde dat de thuissituatie de oorzaak was van verzoeksters opname in de neuropsychiatrie. Verzoekster maakt gewag van het feit dat ex-echtgenoten niet lovend spreken over hun voormalige echtgenoten en wijst erop dat haar ex-echtgenoot loze beweringen heeft geuit, maar dit betoog gaat ook volledig op voor verzoeksters beweringen die niet worden ondersteund door objectieve stukken. De Raad benadrukt nog specifiek dat verweerder ook zomaar niet meestapt in de beweringen van de referentiepersoon. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen, “volgens referentiepersoon zou betrokkene zichzelf verwond hebben en vervolgens met oog op het voldoen aan bovenstaande uitzonderingsgrond ook klacht hebben ingediend bij de politie. Hij is er verder van overtuigd dat het huwelijk tussen hen niet oprecht was van betrokkenes zijde, dat het dus om een schijnhuwelijk gaat. Referentiepersoon zou inmiddels een burnout hebben en psychisch lijden onder de hele situatie die gaande is omtrent het huwelijk/de echtscheiding met betrokkene en de valse aantijgingen.” (eigen onderlijning). Verzoeksters betoog “er wordt geen enkel bewijs voorgelegd van deze zgn. burn-out of het beweerd psychisch lijden. Overigens, zelfs indien dit het geval zou zijn, wordt nergens aangetoond dat deze uit de huwelijksmoeilijkheden en de daaropvolgende echtscheiding zouden voortvloeien” betreft een verweer tegen de versie van de feiten, zoals deze werden geschetst door de referentiepersoon. Zoals reeds gesteld, gaan noch verweerder noch de Raad mee in wederzijdse betichtingen. De

beoordeling geschiedt louter op basis van objectief verifieerbare elementen, zodat voormeld betoog van verzoekster ook niet dienstig is.

2.12. Verweerder komt aan de hand van de neergelegde stukken tot de kernvaststellingen dat verzoekster en de Belgische referentiepersoon duidelijk niet meer op de dezelfde golflengte zitten, dat ze vaak hooglopende ruzie hadden en dat er sprake is van wederzijdse aantijgingen maar niet van een schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont nergens aan dat verweerder heeft verzuimd bepaalde stukken of elementen mee in rekening te brengen, noch dat hij de voorgelegde stukken en elementen kennelijk onredelijk of op disproportionele wijze heeft beoordeeld. Integendeel blijkt uit de in punt 2.10. geciteerde passage een zeer evenwichtige beoordeling door de verwerende partij, waarbij de stukken die verzoekster heeft voorgelegd niet worden afgewimpeld louter op basis van het feit dat de referentiepersoon een andere kijk op de zaak heeft. Met haar aposteriori uitleg die ook uit niet meer bestaat dan blote en subjectieve beweringen en haar overtuiging dat er wel degelijk sprake is van huishoudelijk geweld, kan verzoekster samengevat geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

2.13. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift vooreerst naar de opgestelde processen-verbaal in haar zaak en citeert eruit. Volgens haar kan derhalve niet ernstig worden gesteld dat het huishoudelijk geweld niet genoegzaam zou zijn aangetoond. De Raad dient echter vast te stellen dat in de processen-verbaal van 29 augustus 2018 en 4 september 2018, die verklaringen weergeven van verzoekster over huishoudelijk geweld, geen standpunt wordt ingenomen aangaande de correctheid van de afgelegde verklaringen. Wat betreft de getuigenis van de buurman (PV van 4 januari 2019), wordt hierin melding gemaakt van hevige ruzies bij de onderburen die werd bevestigd door een andere onderbuur die ook al contact heeft opgenomen met de politie. Dat er sprake was van hevige ruzies staat niet ter discussie, maar er kan in het betrokken proces-verbaal niet worden gelezen dat de buurman getuigde van eenzijdig huiselijk geweld vanwege verzoeksters ex-echtgenoot waarvan zij het slachtoffer was. Verder heeft verweerder vastgesteld dat verzoeksters verklaringen die zijn opgenomen in de processen-verbaal van 29 april 2018 en 4 september 2018 – waarin zij meer bepaald heeft verklaard dat zij graag de Nederlandse taal wilde leren, doch dat de referentiepersoon dit allemaal heeft verhinderd – niet stroken met de voorgelegde certificaten van de opleiding Nederlands, wat verweerder nader toelicht in de bestreden beslissing. Verzoekster gaat hier in haar verzoekschrift totaal niet op in. Uit het proces-verbaal van 14 maart 2019 blijkt weliswaar dat verzoekster stelde dat zij de opleiding Nederlands gedurende zes maanden wel mocht volgen, doch dit stuk voegt zij slechts voor het eerst bij haar verzoekschrift en dit zonder nadere toelichting in het verzoekschrift. Verweerder kon hiermee derhalve geen rekening houden. De Raad benadrukt hierbij nogmaals het gesteld in punt 2.9., waaruit blijkt dat verzoekster kennis had van het belang van actualisatie van haar dossier. Hoe dan ook, blijft de vaststelling overeind dat zij in eerdere processen-verbaal heeft verklaard dat zij de Nederlandse taal niet mocht aanleren. Verder wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat ook het proces-verbaal van 14 maart 2019 enkel de weergave van verzoeksters eigen verklaringen betreft. Wat betreft de getuigenverklaring van de buurvrouw, waarnaar in laatstgenoemd proces-verbaal wordt verwezen, wijst de Raad erop dat verzoekster dit stuk niet bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, zodat de inhoud hiervan hoe dan ook niet kan worden geverifieerd.

2.14. Waar verzoekster ingaat op de medische stukken, en in het bijzonder de stukken ter staving van het langdurig verblijf op de afdeling neuropsychiatrie, slaagt zij er niet in de belangrijkste overweging dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen, met name *“Bij gebrek aan medische toelichting kan dus op basis van voorliggende stukken niet blijken dat betrokkene, ten gevolge van relationele problemen of intrafamiliaal geweld, diende opgenomen te worden op een psychiatrische afdeling en voormelde behandeling moest ondergaan.”* Het staat niet ter betwisting dat verzoekster aangaande haar langdurige opname in de neuropsychiatrie enkel ziekenhuisfacturen en uittreksels van een verpleegnota heeft overgemaakt. Zoals verweerder terecht stelt, ontbreekt elke medische toelichting. Het is geenszins kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat loutere ziekenhuisfacturen en uittreksels uit een verpleegnota, die een louter financiële draagwijdte hebben, geen uitspraak doen over de vraag of verzoeksters opname kan worden gekaderd in intrafamiliaal geweld. Het louter andersluidend oordeel van verzoekster en de blote bewering dat het feit dat zij een welbepaald slaapmiddel diende in te nemen aantoonde dat de thuissituatie de oorzaak was van haar opname, kunnen bezwaarlijk afbreuk doen aan de door verweerder gedane beoordeling. Waar verzoekster kritiek uit-oefent op de motieven in de bestreden beslissing, waar verweerder aangeeft dat in de neuropsychiatrie voornamelijk biologische oorzaken worden onderzocht, en betoogt dat verweerder zich hier de bevoegdheid van een arts aanmeet, wijst de Raad erop dat dit kritiek betreft tegen een overtoollig motief. Of neuropsychiatrie al dan niet een tak binnen de geneeskunde is die zich

bezighoudt met biologische oorzaken, is niet de kern van de zaak. Kern van de zaak is dat verzoekster geen stukken heeft overgemaakt, waarin de oorzaak van haar opname wordt verduidelijkt. Er is geen enkele grondslag voor verzoeksters bewering dat *“uit het strafdossier overduidelijk”* blijkt dat ze het slachtoffer was van huishoudelijk geweld en ze maakt dan ook tevergeefs de link tussen het strafdossier en de reden waarom ze werd opgenomen op een psychiatrische afdeling. Er liggen enkel processen-verbaal voor die niet meer doen dan verzoeksters verklaringen over huishoudelijk geweld weergeven. Hierin wordt zoals gezegd geen standpunt ingenomen over het waarheidsgehalte van verzoeksters verklaringen. Voor het overige verwijst de Raad nog naar het gestelde in de punten 2.15. en 2.16.

Verzoekster kan ten overvloede ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder zou dienen aan te tonen dat in de neuropsychiatrie voornamelijk biologische oorzaken worden onderzocht, dan wel dat hij zou dienen aan te tonen dat verzoekster inderdaad omwille van dergelijke biologische oorzaken werd opgenomen. Zoals reeds gezegd, werd verzoekster in de in punt 2.9 bedoelde brief duidelijk gevraagd alle door haar nuttig geachte stukken over te maken om aan te tonen dat er in haren hoofde sprake zou zijn van één van de uitzonderingsgronden. Het komt, overeenkomstig artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, aan verzoekster toe om aan te tonen dat er sprake is van huiselijk geweld en aldus alle nodige (medische) stukken dienaangaande over te maken. Op verweerder rust ook geenszins een verplichting om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Zoals verzoekster zelf in haar verzoekschrift stelt, diende verweerder *“af te gaan op de door verzoekster voorgelegde stukken”*. De Raad kan, in navolging van verweerder, enkel vaststellen dat uit een lezing van de voorliggende medische stukken niet kan worden afgeleid dat de opname in de neuropsychiatrie kaderde in de context van intrafamiliaal geweld. Hetzelfde geldt voor de overige overgemaakte medische stukken die getuigen van behandelingen op de spoeddienst op 8 maart 2018 en 4 september 2018. Verweerder kan helemaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing vaststelde, *“Ook hieromtrent is er, bij gebrek aan enige toelichting, geen of niet voldoende een verband te zien met eventueel intrafamiliaal geweld die aan de basis zou liggen van de toen behandelde aandoening, laat staan dat het er op zichzelf een bewijs van kan vormen”*. Wat nog specifiek het attest van de spoedopname van 8 oktober 2017 betreft – waar verzoekster in eerste instantie heeft verklaard dat zij werd geduwd door de referentiepersoon doch later, in diens afwezigheid, heeft verklaard te zijn gestruikeld – stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat zij haar eerste verklaring heeft ingetrokken uit vrees voor represailles van haar echtgenoot. Ze voegt eraan toe dat het algemeen is geweten dat mishandelde vrouwen zogenaamd voortdurend van de trap vallen, zichzelf ergens aan stoten, enz.. Dit betreft echter louter aposteriori blote beweringen van verzoekster die bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een andersluidend oordeel. De Raad kan enkel, in navolging van verweerder, vaststellen dat verzoekster – in afwezigheid van haar echtgenoot – is teruggekomen op haar oorspronkelijke verklaring. De loutere overtuiging van verzoekster dat de medische elementen wel degelijk hun oorsprong vinden in het huishoudelijk geweld, volstaat ten slotte niet.

2.15. Wat betreft het lopende strafonderzoek en het betoog van verzoekster dat het niet aan verweerder is om uitspraak te doen over de vraag of zij al dan niet het slachtoffer was van huishoudelijk geweld, is het zo dat artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat het verblijfsrecht blijft behouden in geval van een schrijnende situatie. Het staat een vreemdeling dan vrij om stukken over te maken die hierop wijzen. Uiteraard komt het dan aan verweerder toe om de overgemaakte stukken te beoordelen, quod in casu. Uit niets blijkt dat verweerder het resultaat van een gerechtelijk onderzoek moet afwachten alvorens hij een beslissing treft. Verweerder moet hierbij uiteraard wel gerechtelijke uitspraken respecteren, maar er liggen er geen voor die erop wijzen dat verzoekster het slachtoffer was van huishoudelijk geweld. Zo kan nergens in het vonnis van de familierechtbank van Kortrijk van 1 april 2019, waarin uitspraak wordt gedaan over de door verzoekster gevorderde spoedeisende maatregelen en waarin zij de toestemming kreeg om in de echtelijke woonst te verblijven en een onderhoudsverplichting werd opgelegd aan de Belgische referentiepersoon, worden gelezen dat er sprake is van huiselijk geweld. In het vonnis, dat zich bevindt in het administratief dossier, wordt onder punt 3.3.2. aangegeven dat er sprake is van een ernstige verstoring in de verstandhouding – dit staat thans niet ter discussie – en dat het aangewezen is dat verzoekster en de referentiepersoon afzonderlijk verblijf houden. Er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de rechtbank niet hoeft te onderzoeken *“of het ook zo is of niet dat een der echtgenote grovelijk zijn plichten zou hebben verzuimd. “De rechtbank zal dus geen rekening houden met de melding van huiselijk geweld, omdat de elementen voor het beantwoorden van de vragen die aan de rechtbank zijn voorgelegd, niet relevant zijn.”* In fine van het vonnis kan worden gelezen dat een familiale betwisting wordt beslecht en dat geen van beide partijen kan worden beschouwd als in het gelijk of ongelijk gesteld. Er liggen geen andere rechterlijke uitspraken voor. Zo ligt er geen echtscheidingsvonnis voor. Alleszins houdt verzoekster in haar verzoekschrift ook niet voor als zou in het echtscheidingsvonnis wel een standpunt zijn ingenomen aangaande de schuld van één der echtgenoten.

2.16. Verweerder neemt een administratieve verblijfsbeslissing waartoe hij gerechtigd is en begeeft zich dan ook geenszins op het domein van de procureur des konings in het kader van een strafrechtelijk onderzoek. De Raad dient alleszins vast te stellen dat uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat verzoekster een klacht heeft neergelegd bij de politie. In het *“attest van klachtneerlegging”* – dat bij het proces-verbaal van 4 september 2019 werd gevoegd – kan worden gelezen dat de klacht wordt doorgestuurd naar het parket van de procureur des Konings in Kortrijk, die na onderzoek een beslissing neemt over het gevolg dat aan de klacht wordt gegeven. Hoewel de bestreden beslissing slechts dateert van mei 2020 – en de in punt 2.9. bedoelde brief uitdrukkelijk het belang van actualisatie tot aan de ontvangst van de beslissing benadrukte – heeft verzoekster geen andere stukken overgemaakt aangaande het verloop van haar klacht. Het is dan ook geenszins duidelijk welk gevolg de procureur des Konings aan haar klacht heeft gegeven en of er nog sprake is van een lopend strafonderzoek. In dit verband neemt de Raad er akte van dat de verzoekende partij ter terechtzitting verklaart dat ze haar klacht heeft ingetrokken. Zelfs als zou er nog een strafrechtelijk onderzoek lopen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, dan kan uit dit gegeven op zich niet worden afgeleid dat er sprake was van aantoonbaar intrafamiliaal geweld.

2.17. Verzoekster betoogt dat zij *“geen vrienden of familie in België [heeft] die haar eventueel op de hoogte zouden kunnen gebracht hebben van het gegeven dat zij in geval van een ‘schrijnende situatie’ haar verblijfsrecht mogelijks zou kunnen behouden”*. Dit betreft een verweer tegen de versie van de feiten, zoals deze werden geschetst door de referentiepersoon, met name dat verzoekster als het ware pv’s liet opmaken met daarin verklaringen inzake partnergeweld in anticipatie op een later onderzoek door de verwerende partij in het kader van het behoud van het verblijfsrecht. Zoals reeds gesteld, gaan noch verweerder noch de Raad mee in de wederzijdse betichtingen. De beoordeling geschiedt louter op basis van objectief verifieerbare elementen, zodat voormeld betoog van verzoekster ook niet dienstig is.

2.18. De Raad kan voor het overige enkel vaststellen dat verzoekster de overtuiging is toegedaan dat ze wel degelijk het slachtoffer is van een schrijnende situatie en hierbij volhardt in haar versie van de feiten, maar hiermee en met haar hierboven besproken betoog toont zij niet aan dat verweerder haar situatie incorrect, onevenredig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld of heeft veronachtzaamd met bepaalde, aan hem kenbaar gemaakte, elementen rekening te houden. Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, geen eigen interpretatie gegeven van de door haar neergelegde klachten en medische stukken waaronder haar opname in de psychiatrie, doch wel zijn oordeelsvorming, bij gebrek aan objectieve verklarende of toelichtende stukken, gebouwd op een neutrale lezing van de voorliggende objectieve stukken (zoals facturen die niet meer kunnen zeggen dan wat ze zeggen) en het nagaan van de onderlinge consistentie hiervan (verklaringen van verzoekster dat ze van de referentiepersoon moest binnenblijven stroken niet met de voorgelegde certificaten betreffende haar opleiding Nederlands, en dan voornamelijk met de data waarop deze reeds werden behaald).

2.19. Wat betreft de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan in de bestreden beslissing worden gelezen als volgt:

“[verzoekster] [legde] geen enkel bewijsstuk voor waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijds-gebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Er werden weliswaar enkele ziekenhuisfacturen voor ambulante zorg en uittreksels verpleegnota voorgelegd. Zoals eerder gesteld werd geen medische toelichting gevoegd bij de voorgelegde stukken. Er kan niet blijken uit de voorgelegde stukken dat betrokkene na 25.09.2018 nog medische zorgen zou nodig gehad hebben, of dat de medische problemen die zich destijds hebben voorgedaan, inmiddels niet zijn verholpen. Er kan verder evenmin blijken dat mevrouw, indien nodig, die medische zorgen of opvolging desgevallend niet in het land van herkomst zou kunnen krijgen. Verder legt betrokkene een inschrijvingsbewijs bij de VDAB voor en een bewijs dat zij mag starten aan de opleiding VOSPA: het is zeker een positief gegeven dat betrokkene werkbereid is, zich daartoe wil bijscholen en zich persoonlijk wil ontplooien. Ze toont verder aan niet ten laste te vallen van het OCMW en tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job en/of daartoe de nodige omscholing volgen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn

opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in haar land van herkomst haar opleiding kan afmaken – uit het dossier blijkt immers dat zij in het land van herkomst een masteropleiding wou aanvatten (cfr. conclusie dd. 12.02.2019 raadsman betrokkene voor echtscheidingsprocedure), en kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en scholing, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 17.07.2017, bijlage 15) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. De banden met België kunnen in elk geval niet opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst of origine. Uit het PV dd. 29.04.2018 blijkt immers dat zij geen familie of vrienden heeft in België. Uit het attest van dokter Biebuyck dd. 29.08.2018 blijkt dit opnieuw, gelet er enkel melding wordt gemaakt van familie die betrokkene zou hebben in Frankrijk en er geen familie wordt vermeld in België. Betrokkene heeft bovendien de Marokkaanse nationaliteit, studeerde in het land van herkomst en had er een diploma behaald (cfr. conclusie dd. 12.02.2019 raadsman). Er mag verwacht worden dat zij nog steeds voeling heeft met het land waarvan zij de nationaliteit draagt en hetwelke zij minder dan 3 jaar geleden heeft verlaten na jarenlang verblijf. Uit voormelde conclusie blijkt bovendien eveneens dat betrokkene en referentiepersoon het plan hadden opgevat na 10 à 15 jaar terug te emigreren naar Marokko. Als betrokkene nog voldoende bindingen met het land van herkomst zou hebben op dergelijke lange termijn, dan is het redelijk te stellen dat dit heden, na slechts 3 jaar, zeker ook nog het geval is. Betrokkene schrijft evenwel aan referentiepersoon in een Whatsapp-bericht dat zij niet terug wil of kan, maar er werd nergens verduidelijkt wat een mogelijke hinderpaal voor haar zou kunnen betekenen. Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een inschrijvingsformulier voor vrijwilligerswerk voorgelegd. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene ook daadwerkelijk vrijwilligerswerk heeft uitgevoerd. Betrokkene vulde evenwel op de overeenkomst het telefoonnummer van de buurvrouw op als te verwittigen persoon bij een (schade)ongeval. Betrokkene kan uiteraard contacten onderhouden met haar burens waarmee zij desgevallend inmiddels een vriendenrelatie zou hebben opgebouwd, en dit via moderne communicatiemiddelen. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald. Verder werd eveneens een inburgeringsattest voorgelegd, verscheidene certificaten taallessen Nederlands en een inschrijvingsformulier schooljaar 2018-2019, alsook een bewijs van lidmaatschap bij de CM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hebben van een ziektekostenverzekering en het volgen van deze cursussen verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is voorts ook nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat zij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier. Uit het geheel van de stukken is het dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België - over een tijdspanne van 3 jaar - zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. De echtscheiding werd inmiddels uitgesproken. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Zij staat tot op heden nog steeds als alleenstaande geregistreerd in het Rijksregister. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. [...]"

2.20. In deze dient de Raad op te merken dat artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat "het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is." (RVS 26 juni 2017, nr. 238.711).

2.21. Verzoekster benadrukt de elementen die haar zaak kenmerken. Zo stelt zij dat zij *“heeft aangetoond dat zij zich ten volle geïntegreerd heeft, op intensieve wijze Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringscursus heeft gevolgd[d], zich als werkzoekende heeft ingeschreven en inmiddels aan het werk is, vrijwilligerswerk doet, enzovoort...zodat verzoekster een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat”*. Hiermee werd echter reeds rekening gehouden in de bestreden beslissing. Door louter de beoordeling van verweerder weer te geven en te stellen dat deze onredelijk en onevenredig is, toont verzoekster niet aan dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar verwachting dat verweerder nog bijkomend navraag diende te doen naar het niveau van haar taalkennis, haar verdere tewerkstelling, haar deelname aan het culturele leven en naar verdere bewijzen van economische en sociale verankering. Verzoekster werd in de in punt 2.9. bedoelde uitnodigingsbrief gevraagd om bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat verweerder citeerde in de betrokken brief. Het kwam haar toe om, in antwoord hierop, alle door haar nuttig geachte stukken over te maken. Het volstaat dat verweerder deze neergelegde stukken beoordeelt, quod in casu, zonder dat op hem de verplichting rust om verzoekster nog op eigen initiatief bijkomende inlichtingen te verzoeken of te horen. Uit niets blijkt ook dat verweerder zou twijfelen aan bepaalde bewijzen die verzoekster had overgemaakt.

2.22. Verzoekster toont niet aan waarom de elementen dat zij alhier is tewerkgesteld, vrijwilligerswerk heeft gedaan, Nederlands spreekt en een inburgeringscursus heeft gevolgd, getuigen van een zodanige economische situatie, sociale en culturele integratie, dat deze zich verzetten tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, wanneer werd vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezinscel, de duur van het verblijf in België van verzoekster (niet meer dan 3 jaar) nog betrekkelijk kort is, zij nog jong genoeg is, er geen elementen bekend zijn inzake een ongunstige gezondheidssituatie, zij geen familie of vrienden heeft in België, zij nog steeds voeling heeft met haar herkomstland dat zij minder dan drie jaar geleden heeft verlaten na jarenlang verblijf gezien ze de Marokkaanse nationaliteit heeft, er studeerde en een diploma behaalde, zij haar aangevatte opleiding in Marokko kan hervatten en haar werkervaringen alhier kan gebruiken om te werken in haar herkomstland. Er wordt ook benadrukt dat verzoekster en de referentiepersoon de intentie hadden om na 10 à 15 jaar opnieuw te emigreren naar Marokko. Door te betogen dat haar persoonlijke omstandigheden alle in haar voordeel spreken, hieraan een eigen invulling te geven en te concluderen dat haar belangen in Marokko hieraan ondergeschikt zijn, geeft verzoekster een eigen beoordeling van haar zaak maar hiermee toont ze niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is te werk gegaan. Dat verzoeksters houding en haar werkbereidheid in België haar persoonlijke verdienste zijn en getuigen van een positieve ingesteldheid, wordt ook in de bestreden beslissing erkend. Dit maakt echter nog niet dat verweerder hieraan een zodanig gewicht diende te geven dat het een beëindiging van het verblijfsrecht verhindert. De Raad benadrukt nogmaals de ruime appreciatiebevoegdheid die verweerder in deze heeft, waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen en het hem niet toekomt om verzoeksters argumenten op hun opportuniteit te beoordelen.

2.23. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt dat zij niet kan terugkeren naar Marokko, omdat zij als gescheiden vrouw de thuiswoning zal worden ontzegd door haar ooms en in de Marokkaanse samenleving als een paria zal worden behandeld, wijst de Raad erop dat zij deze elementen niet kenbaar heeft gemaakt aan verweerder. Laatstgenoemde kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster ook geen enkel begin van bewijs van deze bewering voorlegt. Zij legt enkel een proces-verbaal van 10 april 2019 voor, waarin haar voormelde verklaringen enkel worden geakteerd.

2.24. Waar verzoekster ten slotte het vertrouwensbeginsel geschonden acht, omdat de bestreden beslissing slechts twee jaar nadat de samenwoning werd stopgezet werd getroffen, kan zij hierin niet worden gevolgd. Het enkele gegeven dat er enige tijd verloopt tussen de beëindiging van de relatie met de referentiepersoon en de beëindiging van het verblijfsrecht, volstaat niet om aan te nemen dat er bij verzoekster rechtmatige verwachtingen werden gecreëerd dat intrafamiliaal geweld en economische en sociale verankering volstonden om het verblijf in België te behouden, *“zeker gelet op een nog lopend gerechtelijk onderzoek”*.

2.25. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze haar verblijfsrecht heeft beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, heeft geoordeeld dat niet zij voldoet aan de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en dat er

evenmin sprake is van humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA